

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 235. Als je vanuit Hollywood via Santa Monica Boulevard de oude Highway Nr. 1 langs de Californische kust naar het Noorden neemt en dan de Los Angeles area verlaat, kom je na een tijdje een ~~aanwijzer~~^{weg} tegen die naar rechts wijst en dit opschrift heeft: Camarillo State Hospital. Schok der herkenning - daar zat Charlie Parker in 1946. Na de destreuze Dial-session op 29 juli 1946 was Parker in het Civic Hotel gearresteerd wegens brandstichting en naaktloperij. In feite was hij rokend in bed in slaap gevallen. Charlie Parker, Vogel, Bird, zat zonder connection, want Emry Byrd, (met een y-Grèque), was gearresteerd en Bird, de altsaxofonist, doodziek. Maar hij was niet gepakt als junkie. Hij was toen elf jaar hooked, sinds zijn 15e, in Kansas City, 1935. Na de nootmuskaat-kick ging hij op steeds zwaardere middelen over, uiteindelijk heroïne. Dat was al in de vorige eeuw ontdekt, maar tot in de jaren dertig werden als verdovende middelen opium gebruikt, cocaine en vooral ook morfine. Het schijnt dat de dansers in de States met heroïne begonnen, in het begin van de jaren veertig begon het in kringen van moderne jonge jazzmusici hip te worden omheroïne te gebruiken. Als musicus en trendsetter was Parker midden jaren veertig bij een in-crowd vermaard, zijn levenswijze werd nagevolgd. Parker was Bebop, dus de Beboppers gingen spuiten. Een paar sterke figuren wisten bijtijds af te haken, vandaar dat een aantal grote figuren uit de jaren veertig en begin vijftig er nu nog is. Max Roach, Miles Davis, Sonny Rollins. Top-musici die het niet haalden: Tadd Dameron, Fats Navarro, Billie Holiday, ~~en~~^{en} tien jaar nadat hij afgekicked was toch nog John Coltrane. ~~en~~ Charlie Parker zelf. Hij zat dus niet als junkie in Camarillo maar moest noodgedwongen daar wel clean leven. Hij begon er aan een opleiding voor metselaar, maar zag later meer in groentenverbouw. Na verloop van tijd mocht hij in de Camarillo house band meespelen waarin vooral medici zaten. Hij kreeg een C-melody saxofoon en de patient blies tot verbazing van doktoren en verplegers aanzienlijk beter dan zichzelf. Want Parker werd als geestelijk instabiel beschouwd, ~~en dat was een ander verhaal~~. Nadat zijn half jaar erop zat kostte het Ross Russell, van Dial Records, en andere helpers nog grote moeite Parker vrij te krijgen. Op voorwaarde dat iemand als toezien voogd zou optreden en hij als niet-Californian deze staat zou verlaten, lukte dat. Het was eind-januari 1947, twee maanden later zou Parker 27 worden.

Zaterdag 1 februari deed hij mee met een besloten jam-session bij Chuck Kopely. Russ Freeman speelde piano, Arnold Fishkin-bas, Jimmy Pratt-drums. Een aantal Parker-solos uit de toen voor privé-gebruik gemaakte opnamen verschenen vele jaren later op LP, het stuk dat "Home cooking II" genoemd werd was Parker's geliefde schets van "Cherokee".

plaat 1

Charlie Parker: Home Cooking II (Charlie Parker)
B/voorlaatst - 2:03 - Spotlite 103

Altsaxofonist Charlie Parker, fris en gezond terug uit het Camarillo State Hospital met "Cherokee". Hier is hij bezig met het accordschema van "I got rhythm".

zelfde

Charlie Parker: Home Cooking III (Charlie Parker)
B/laatst - 2:22 - idem

"I got rhythm", eerst zonder titel op de plaat, later als "Home cooking III". Charlie Parker op 1 februari 1947 bij Chuck Kopely in Hollywood met Russ Freeman-piano, Arnold Fishkin-bas en Jimmy Pratt-drums. Voor dat Parker weer de mist in zou gaan, dope-half was hij clean maar meteen na Camarillo wel intens met drank bezig, wilde Ross Russell zo snel mogelijk voor Dial opnamen maken, ook al omdat Parker naar New York terug moest en twee vriendinnen naar California gekomen waren om hem op de terugweg te begeleiden: Chan Richardson en Doris Sydnor. Chan ging overigens na korte tijd alleen terug.

In februari '47 zat het trio van pianist Erroll Garner: zonder engagement, Russell overreedde Parker dit drietal als ritmesectie te gebruiken omdat Bird er een zanger bij wilde hebben, dan kon Parker bij de volgende session de door hemzelf uitgezochte musici meebrengen. Die zanger was Earl Coleman met een stijl en stem geprofileerd naar Billy Eckstine. Van zijn beide songs werden ieder vier takes gemaakt, één van ieder lijkt mij op deze plek ruim voldoende. Dit is de laatste, D, van "This is always".

plaat 2

Charlie Parker Quartet: This is always (E.Coleman)
A/2 - 3:07 - Spotlite 102

Het Charlie Parker Quartet met Earl Coleman: "This is always", take D. En dit is de A-take van "Dark shadows".

zelfde

Charlie Parker Quartet: Dark shadows (Shifty Henry)
A/3 - 4:02 - idem

"Dark shadows" take A, tekst en muziek van Shifty Henry, een trompettist uit Los Angeles, gezongen door Earl Coleman. Nu de twee instrumentale stukken waar het natuurlijk om ging. Het eerste was een 32-maten A-A-B-A-schema, het tweede een blues, allebei van Parker. Erroll Garner had moeite met snelle tempi, Parker, vaak onzeker over het te nemen tempo, koos voor iedere take iets anders. Dit is de A-take van "Bird's nest".

zelfde Charlie Parker Quartet: Bird's nest-A (Charlie PARKER)
B/1 - 2:48 - idem

Na take A hoort u de master, C.

zelfde Charlie Parker Quartet: Bird's nest-C (Charlie Parker)
B/3 - 2:42 - idem

"Bird's nest", take C, de master. Van de blues werden vier takes gemaakt, uitgebracht onder drie verschillende titels, waarbij "Hot blues" en "Blowtop blues". De eigenlijke titel is "Cool blues", dit is de A-take.

zelfde Charlie Parker Quartet: Cool blues^A (Charlie Parker)
B/4 - 1:56 - idem

Take A van "Cool blues", dit is de voorlaatste, C.

zelfde Charlie Parker Quartet: Cool blues-C (Charlie Parker)
B/voorlaatst - 3:05 - idem

"Cool blues" take C, D werd de master. Het Charlie Parker Quartet voor Dial op 19 februari 1947 in ^{de} C.P. MacGregor Studios, Hollywood. Charlie Parker-altsaxofoon, Erroll Garner-piano, Red Callender-bas, Doc West-drums. Vijf dagen later zou Bird zijn laatste session voor Dial in California doen, daarover volgende keer. Dit was NOS-Jazzgeschiedenis 235, MdR.

0 0 0 0 0

NA 126556
28:12
opn. 20. 6. 84